

*A*boldog ember inge

*E*gyszer volt, nem is nagyon régen, nem is a világvégén, hanem itt, ebben a mi görbe országunkban, volt egy király, de nem akármilyen király ám, hanem jóságos is, igazságos is. Aztán ez a király egyszer igen megbetegedett. Nagy bánat emésztette. Az lehetett a baja, hogy mindenhol csak panaszt hallott: nem elég fehér a kenyér az uraknak, nem elég puha az ágy a katonáknak, nem terem eleget a föld a parasztoknak.

Gondolta, útra kél, elindul, s addig megy, amíg meg nem gyógyul. De a felesége azt mondta neki, hogy addig ő bizony el nem engedi, amíg meg nem hallgatják, mit mond a mindentudó bölcs öregasszony a király bajáról. Azt mondja a király:

– No, jól van, hívjátok elő azt az asszonyt. Hadd hallom, mit mond!

Jött is rögtön az asszony, mert ott lakott a várban, hiszen ő dajkálta, ő nevelte a királyt az öccsével együtt, amíg embernyi ember nem lett belőlük. Mikor meglátta a király az asszonyt, el is mosolyodott. Már ennek is megörültek az udvarbéliék, mert jó ideje nem látták mosolyogni a királyt.

– No, öreganyám, hogyan gyógyulhatnék én meg ebből a nehéz bajból?

A bölcs öregasszony megnézte a király tenyerét. Láta, hogy nem éppen sima, mert a király már a favágást is megpróbálta, csak hogy meggyógyuljon. De nem használt az sem.

Aztán levetkőztette a dada a királyt derékig, hogy lássa, nem ott van-e a baj? De ott se talált semmit, hacsak azt a két nagy kék foltot nem, amit akkor szerzett, amikor egy szegény embernek segített zsákot vinni a malomba és ráesett a gerenda.

Hát addig faggatta a király a dadát, amíg az el nem árulta, mit gondol felőle:

– Felséges királyom, én már csak megmondom: addig ki nem gyógyul felséged e nehéz nagy bajból, amíg egy boldog ember ingét magára nem veszi.

Megörültek az udvari emberek: ez aztán nem nagy dolog. A király úgylátva szeret az országában járni-kelni, biztosan hamar talál majd egy boldog embert.

Másnap el is indult a király. Legelőször végigjárta az udvarbélieket, és kérdezgette tőlük, van-e köztük olyan, aki boldog.

Egyik azt mondta: kevés a fizetés. A másik: nehéz a megélhetés. Boldog azonban egy se volt.

Ment tovább a király. Betért a városban több helyre is, ment a katonákhoz, ment a papokhoz. A katonáknak kevés volt az abrak, amit a királyi magtárból osztottak, pedig még az udvaron is azon jártak a lovak. A papoknak meg nagyobb harangra kellett volna a király pénze, pedig minden sarkon csak úgy zúgtak a harangok.

– Na hát, itt sincsen boldog ember – gondolta a király. – Majd talán a falusiak között.

De ott se járt jobban. Ahová csak betért szegényes ruhába öltözött vándorként, mindenütt panaszkodtak, hogy sok az adó, kevés a termés, pusztul a jószág, és így tovább.

Egy este, mikor már nagyon elfáradt, betért egy takaros kis faluba.

– Na, itt biztosan meglelem, amit keresek – gondolta magában. Szállást kért az egyik házban, adtak is neki. Jót aludt és másnap újra kezdte a kérdezősködést, hol található egy boldog embert, akitől elkérhetné az ingét.

A bíró azt panaszolta, hogy nagy a sár: ha jól megrakják a vásáros szekereket, hat ökör se bírja elhúzni őket, mégsem csináltat utat a király. A pap meg jószerével szóba sem állt vele, úgy el volt foglalva. Éppen összeírják a falu népét – mondta –, mert így kívánja a király.

Meglátott akkor a király a pap udvarán egy szegény favágó embert. Olyan vidáman hasogatta a fát, hogy öröm volt nézni.

Éppen akkor hozta neki a felesége az ebédet. Letette az ember a fejszét, s jókedvűen megette a ciberelevest. Pár kanállal még hagyott a csuporban, hogy az asszony is egyen belőle, hiszen biztosan elfáradt, amíg ideért. Amikor pedig a két ember jóllakott, elkezdtek beszélgetni, de olyan boldogsággal, hogy csak úgy repesett a király szíve. Na hát, mégiscsak meg fogok gyógyulni – gondolta –, mert itt az én emberem.

Oda is ment hozzájuk, szóba elegyedtek.

– Látom, van munkád is, meg jó feleséged, a mindennapra valótok is biztosan megvan. Boldogok vagytok, ugye?

– Hát bizony mi, hála a jó Istennek, boldogok vagyunk, cimbora. Van munkám, kenyerem, néha még egy kis hús is jut. Ennél többet, jobbat én nem is kívánok.

Megörült a király! El is kezdte mondani rögtön.

– Hallod-e, te szegény ember, ha már ennyire boldog vagy, add nekem az ingedet, hogy elvigyem a királynak, merthogy az nagy beteg, aztán csak akkor gyógyul meg, ha egy boldog ember ingét magára veszi. Ne sajnáld ideadni, mert jól megfizetik neked azt az inget, ne félj.

Hej, megvakarta a fejét a szegény favágó. Fel is állott nagy búsán a helyéről, s úgy mondta szomorúan:

– Ó, te szegény jó cimbora! Sajnálom én a királyt tiszta szívemből, de nekem nincs ingem.

Avval kigombolta a csupafolt kabátját, s megmutatta a pucér mellét. Hát a király majd hanyatt esett, hogy egy szegény favágó akkor is lehet boldog, amikor inge sincsen.

Így aztán nagy bánatosan hazaindult. El is határozta, hogy beszélhetnek az urak, ő ezután is az ilyen ágrólszakadt szegény embereket szereti majd a legjobban, és segít is rajtuk, ahol csak tud. Hadd legyen annyi pénzük, hogy ing fedhesse a testüket. Mert az mégiscsak szegény, hogy egy beteg király ne találjon inget egy ilyen jóra való emberen.